

Τὰ μὲν προϊόντα, δι' ἃ τὸ Λυκούρσιον διακρίνεται ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Δελ-
φίνου, εἰσὶ τὰ ἐγγέλια καὶ τὰ φασόλια· καὶ τὰ μὲν ἐγγέλια ἐν τῷ ποταμῷ
Σιμόντι¹ καὶ κατὰ τὰ ὑπ' αὐτοῦ σχηματιζόμενα ἔλη ἀγρεύονται εἰς δὲ ἡδύ-
τατα τὴν γεῦσιν καὶ λαπιθέσσεται· τὰ δὲ φασόλια ἐν τῇ ὑπὸ τὸ Λυκούρσιον
πεδιχθὶ σπείρονται· εἶναι δ' ἐκ τοῦ εἶδους, ὅπερ ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι
καλοῦσι λόπια, ἀλλ' ἀρίστης ποιότητος· ἐκεῖ γίνεται καὶ εἶδος τι καπνοῦ,
ὅπερ καλεῖται ἰδίᾳ ὀνομασίᾳ τζίμαρι, καὶ ἔχει φύλλα ἐπιμήκη καὶ στενὰ·
ἀλλ' εἰς τὰ σιγάρκα σπινθηροβολεῖ καὶ διαχέει εὐωδίαν ἀρίστην, ὡς τὸ ὕψω-
πον χόρτον, πλήρουν τὰ δωμάτια ἀρωματικῆς τινος ὀσμῆς· φυτεύεται ὁμῶς
εἰς μικρὸν ποσότητα διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ τιμὴν, ὅταν εἶναι γνήσιον. —
Ἄν δ' ὁ Θεὸς θελήτῃ καὶ ἐμπνεύσῃ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς, ἵνα γένηται ἡ
ἐνωσις ἐκείνων τῶν μερῶν μετὰ τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος, τότε καὶ τὰ προ-
όντα θέλουσιν ἐπαυξήσῃ καὶ τὰ δεινὰ τῆς Ἡπείρου θέλουσι πύσῃ, ὡς ἔ-
λεγε πρὸ χρόνων ὁ αἰμνῆστος ἀδελφός μου Κωνσταντῖνος, ἐν ἀνεκδότῳ αὐ-
τοῦ ποιήματι ἀπὸ μέρους τῆς Ἡπείρου, τάδε·

Ἢὰν ὁ Ζεὺς θελήσῃ
τὰ ἀνύφη τὰ φίλησιν
ἡμᾶ καὶ τὰ παιδιὰ μου,
θὰ πύσῃ τὰ δεινὰ μου.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΕΤΡΙΔΗΣ σχολάρχης Θουρίας
Ἐκ Ἀροδιανῆς τῆς Ἡπείρου.

Ο ΑΠΕΞΗΡΑΜΕΝΟΣ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ *

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΔΜΟΝΔΟΥ ΑΜΦΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Τὸ θῦμα

« Ἀγαπητέ μοι Ἀέον, εἶπεν ὁ κ. Πενάλτος ἀκούων τὴν διήγησίν σου ταύ-
την ἀνεμνήσθην τὴν τελευταίαν τῆς διανομῆς τῶν βραδείων. Ἠκροάσθημεν τὸν
λόγον σου ὡς ἀκροῶνται τὸν λατινικὸν λόγον τοῦ καθηγητοῦ τῆς ῥητορικῆς.
Ἐν τοιοῦτῳ δὲ ἀκροατηρίῳ ὑπάρχει πάντοτε πλειονοψηφία τις, ἥτις οὐδὲν
νέον μανθάνει, καὶ μειονοψηφία ἥτις οὐδὲν ἐννοεῖ. Ἀλλ' οἱ πάντες ὁμῶς
ἀκροῶνται χάριν τῶν μετέπειτα συζητήσεων τῆς διανομῆς τῶν βραδείων.

¹ Περὶ Σιμόντος ποταμοῦ (Βιστρίτης γῆς) θέλωμεν γράψαι ἰδίαν πραγματείαν.

* Ἰδὲ σελ. 582.

Ὁ κ. Μαρτοῦ καὶ ἐγὼ γινώσκουμεν τὰ πειράματα τοῦ Μάτζερ καὶ τοῦ ἀξίου αὐτοῦ μαθητοῦ Πουχέτου. Ὡστε ἐάν μὲν ὅσα διηγήθης, τὰ διηγήθης χάριν ἡμῶν, εἶπες πολλὰ πέρα τοῦ δέοντος, ὀλίγιστα δὲ ἐάν τα διηγήθης χάριν τῶν κυριῶν καὶ τῶν κυρίων, αἵτινες οὐδὲν γινώσκουσι περὶ τῶν σχολαστικῶν συζητήσεων περὶ τῆς ζωτικότητος καὶ τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἡ ζωὴ εἶνε ἀρχὴ ἐνεργείας ζωογονοῦσα καὶ κινουσα τὰ ὄργανα; ἢ μήπως τοῦναντίον εἶνε ἀποτέλεσμα τοῦ ὀργανισμοῦ, λειτουργία τῶν διαφόρων ιδιοτήτων τῆς ἐνοργάνου ὕλης; Τοῦτο εἶνε πρόβλημα ἐκ τῶν σπουδαιοτάτων, καὶ αὐταὶ δ' αἱ γυναῖκες μετὰ πολλῆς προσοχῆς θά το ἐξήταζον, ἐάν τις τολμηρῶς τὸ ἐπέβαλλεν εἰς αὐτάς, ἐάν τις ἔλεγε: «Ζητοῦμεν ἐάν ὑπάρχῃ ζωτικὴ ἀρχή, πηγὴ καὶ ἀφορμὴ πασῶν τῶν ἐνεργειῶν τοῦ σώματος, ἢ μήπως ἡ ζωὴ εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς κανονικῆς τῶν ὀργάνων λειτουργίας. Κατὰ τὸν Μάτζερ καὶ τὸν μαθητὴν αὐτοῦ ζωτικὴ ἀρχὴ δὲν ὑπάρχει· διότι, λέγουσιν, ἐάν ὄντως ὑπῆρχε, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἐξέρχεται ἐκ τοῦ ἀποξηρακινόμενου ἀνθρώπου ἢ βραδυπόδος, νὰ εἰσέρχεται δὲ πάλιν ἄρα ὡς τὰ ἀπεξηρακμένα ταῦτα σώματα ἐμβαπτισθῶσιν εἰς τὸ ὕδωρ. Ὅθεν μὴ ὑπαρχούσης ζωτικῆς ἀρχῆς καὶ πᾶσαι αἱ μεταφυσικαὶ καὶ ἠθικαὶ θεωρίαι αἱ ἐπὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ἀρχῆς ταύτης θεμελιούμεναι εἶνε πλημμελεῖς καὶ πρέπει νὰ ἀνακκινισθῶσι». Αἱ κυρίαι ἐδῶ σὲ ἤκουσαν μεθ' ὑπομονῆς, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν τὸ δίκαιον. Ὅτι δὲ ἠδυνήθησκον νὰ ἐννοήσωσιν ἐκ τοῦ λόγου σου εἶνε ὅτι ἀντὶ μυθιστορίας, ὡς ὑπεσχέθης, ἀπήγγειλες διατριβὴν ἐπιστημονικὴν. Ἀλλὰ σὲ συγχωροῦμεν χάριν τῆς μοίρας τὴν ὁποίαν θά μας δείξης. Ἀνοιξον τὴν θήκην τοῦ συνταγματάρχου.

— Τώρα εἶνε ἰδικός μας, ἀνέκραξεν ἡ Κλημεντῖνα γελῶσα.

— Καὶ ἐν φοβηθήτε;

— Μάθε, κύριε, ὅτι κενόνα δὲν φοβοῦμαι, οὐδὲ τοὺς ζωντανούς συνταγματάρχας.

Ὁ Λέων λαβὼν τὸν ὀρθανθὸν τῶν κλειδίων ἤνοιξε τὴν ἐκ δρυὸς μακρὰν θήκην ἐφ' ἧς ἐκλήθητο. Ἀφαιριθέντος δὲ τοῦ καλύμματος ἐφάνη μολυβδίνη θήκη περιέχουσα ἄλλην θήκην καρυίνην ἐπιμελῶς ἐστιλβωμένην καὶ ἔσωθεν ἐστρωμένην διὰ λευκῆς μετὰξις καὶ γναφελόναστον. Οἱ παρεστῶτες ἦλθον πλησίον κρατοῦντες τὰς ἀνημμένους λαμπάδας των, καὶ ἐπεφάνη ὁ συνταγματάρχης τοῦ 23^{ου} τῆς γρημμῆς συντάγματος περιστοιχισμένος ὑπὸ τῶν φώτων ὡς ἐν ἐπικηδείᾳ τελετῇ. Ἐφαίνετο δὲ ὡς ἄνθρωπος κοιμώμενος, ἢ δ' ἐντελής διατήρησις τοῦ σώματος κατεδείκνυσεν ὅτι ὁ φονεὺς ἐμερίμνησεν ὡς πατήρ ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἦτο δὲ ὄντως ἀξιολογωτάτη ἡ μοῖα αὕτη δυναμένη νὰ παροβληθῇ πρὸς τὰς ἀρίστους εὐρωπαϊκὰς μοῖας τὰς περιγραφείσας ὑπὸ Βὺκ δ' Ἀζὺρ τῷ 1779 καὶ ὑπὸ Παμωρὲν τῷ 1787.

Τὸ μέρος τοῦ σώματος τὸ ἀριστα διατηρούμενον ἦτο, ὡς συνήθως, τὸ πρόσωπον ἀρτίον καὶ ἀγέρωχον. Ἐάν δὲ ἦτο πρὸν παλαιός τις φίλος τοῦ συν-

επιγραμματάρχου βεβαίως θάνεγνώριζε τὸν ἄνδρα ἐκ πρώτης ὄψεως. Ἀναμφισβήτως τῆς ῥινός τὸ μὲν ἄκρον ἦτο ὀξύτερον, τὰ δὲ πτερύγια λεπτότερα καὶ χαλαρά, ἡ δὲ ῥάχις ὀλιγώτερον ἐξωγκωμένη ἢ κατὰ τὸ 1813. Τὰ βλέφαρα καὶ τὰ χεῖλη εἶχον λεπυνθῆ, αἱ δὲ γωνίαι τοῦ στόματος εἶχον παρασυρθῆ ὀλίγον πρὸς τὰ κάτω, τὰ ζυγωματικὰ ὅσῳ ἐξεῖχον ὀλίγον, ὁ τράχηλος εἶχε βραχυνθῆ ἐπαισθητῶς, οὗ ἕνεκα ὁ πώγων καὶ ὁ λάρυγξ ἐφαίνοντο λίαν ἐξέχοντες. Ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ κλειστοὶ ἄνευ τινὸς συστολῆς, ἦσαν πολὺ ὀλιγώτερον κοῖλοι ἢ ὅσον ἠδύναντό τις νὰ ὑποθέσῃ. Τὸ δὲ δέριμα ἐλαφρῶς ἐρρυτιδωμένον ἦτο ὀλίγον ῥοδόχρουν καὶ διαφανέστερον, καὶ ὑπ' αὐτὸ πολλαχοῦ διεφαίνετο τρόπον τινὰ τὸ χρῶμα τῶν τενόντων, τοῦ λίπους καὶ τῶν μυῶνων. Τὴν ἀνωμαλίαν δὲ ταύτην τοῦ χρώματος τοῦ δέρματος ἐξήγητεν ὁ ἰατρός εἰπὼν ὅτι ἐὰν ὁ συνταγματάρχης ἀπεξηράνθη ζωντανός, τὰ σφαιρίδια τοῦ αἵματος δὲν ἀποσυνετέθησαν, ἀλλ' ἀπλῶς συνεκολλήθησαν ἐντὸς τῶν τριχοειδῶν ἀγγείων τοῦ δέρματος καὶ τῶν ὑποκειμένων ιστῶν· ὥστε διετήρησαν τὸ ἴδιον αὐτῶν χρῶμα, ὅπερ νῦν διεφαίνετο εὐκολώτερον ἢ ἄλλοτε ποτὲ ἕνεκα τῆς ἡμιδιαφανείας τοῦ ἀπεξηραμένου δέρματος.

Ἡ στολὴ εἶχε γαίνει εὐρυτάτη ὥς δύναται πᾶς τις νὰ εἰκόσῃ· ἀλλ' ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν ἐφαίνετο ὅτι τὰ μέλη εἶχον παραμορφωθῆ. Αἱ χεῖρες ἦσαν ξηραὶ καὶ γωνιώδεις, ἀλλ' οἱ ὄνυχες ὀλίγον τι ἀνεστραμμένοι κατὰ τὰ ἄκρα, ἦσαν δ' ὅμως ζωηροὶ καὶ ἀκέραιοι. Μονὴ δὲ ἐπαισθητὴ μεταβολὴ τοῦ ὅλου σώματος ἦτο ἡ καθ' ὑπερβολὴν συμπίεσις τῶν λαγόνων, αἵτινες ἐφαίνοντο ὥς παθοῦσαι συνίζησιν ὑποκάτω τῶν τελευταίων πλευρῶν, δεξιὰ δὲ μικρά τις ἐξοχὴ ὑπεδήλου τὸν τόπον τοῦ σπληνός. Τὰ δὲ διάφορα μέρη τοῦ σώματος κρούμενα διὰ τοῦ δακτύλου ἔχουν ὥς ξηρὰ βύρσα. Ἐν ᾧ δὲ ὁ Λέων ἐδείκνυε πάντα ταῦτα καὶ διηγεῖτο τὰς ἀρετὰς τῆς μορίας του, ἔσχισεν ἐξ ἀπροσεξίως τὸν λοβὸν τοῦ δεξιοῦ ὠτός καὶ ἀπέμεινεν ἐν τῇ χειρὶ τοῦ μικρότατον τεμάχιον τοῦ συνταγματάρχου. Τὸ ἀσήμενον τοῦτο γεγονός θὰ παρήρχετο ἀπαρκτήρητον, ἐὰν μὴ ἦτο παροῦσα ἡ Κλημεντίνη, ἥτις συγκινημένη παρηκολούθει πάσας τοῦ ἐραστοῦ τῆς τᾶς κινήσεις, καὶ ὅμα ἰδοῦσα τὸ τεμάχιον τοῦ ὠτός ἔρρηξε κραυγὴν τρόμου καὶ τὸ κηροπήγιον κατέπεσεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς. Παραισθῶς ὁ Λέων σπεύσας τὴν ὑπεστήριξεν ἐν ταῖς ἀγκύλαις του καὶ τὴν ἔφερεν εἰς καθέδραν, ὁ δὲ κύριος Πενάλτος ἔδραμε νὰ κομίσῃ ἄλλατα, διότι ἡ Κλημεντίνη ἦτο ὡχρὰ ὥς νεκρὰ καὶ ἐφαίνετο ὅτι θὰ λιποθυμήσῃ. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἀνέλαβε, καὶ χαριέντως μειδιάσασα ἐνεθάρρυνε τοὺς περὶ αὐτήν. Εἶπε δέ·

«Συγχωρήσατέ μοι, τὴν ἀπερισκεψίαν μου καὶ τὸν γελοῖόν μου τρόπον. Ἀλλ' ἡ διήγησις τοῦ κυρίου Λέοντος . . . καὶ ἔπειτα . . . τὸ πρόσωπον τοῦτο τὸ ὅποιον φαίνεται ὡς κοιμώμενον . . . μ' ἐφάνη ὅτι ὁ τέλας αὗτος ἄνθρωπος θάνοιξῃ τὸ στόμα καὶ θὰ φωνάξῃ ὅτι πονεῖ».

Ὁ Λέων πάλιν σπεύσας ἔκλεισε τὴν θύκην τοῦ συνταγματάρχου, ἐν ᾧ

ὁ ἰατρός Μαρτοῦ κύψας ἔλαβε τὸ τεμάχιον τοῦ ὠτός καὶ το ἔχιδσεν ἐν τῇ θυλακίᾳ του. Ἀλλ' ἡ Κλημεντίνη καὶ τοι διετέλει αἰτούσα συγγνώμην καὶ μαιδιῶσα κατελήφθη αὐθις ὑπὸ τῆς συγκινήσεως καὶ τὰ δάκρυά της κατέρρευσαν. Καὶ ὁ μὲν μηχανικὸς πεσὼν πρὸ τῶν ποδῶν της ἤτει συγγνώμην καὶ διὰ λόγον μιλιχίων προσεπῆθει νὰ παραγορήσῃ τὴν ἀνεξήγητον θλιψὴν της. Ἡ δὲ Κλημεντίνη ἀπέμικσε μὲν τὰ δάκρυά της ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐπῆρχοντο ῥαγδαϊότερον καὶ ἡ ἀτυχὴς νεῆνις, χωρὶς καὶ αὐτὴ νὰ γινώσκῃ τὸ διατί, ἔλυζε καὶ οἱ λυγμοὶ της ἐσπάρασσον τὴν καρδίαν.

«Τί ἀναίσθητος ἄνθρωπος! ὑπετονθόρουζεν ὁ Λέων τίλλων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του. Μετὰ τριετῇ ἀπουσίαν τὴν ἐπαναβλέπω καὶ δὲν εὐρίσκω ἄλλο καλλίτερον νὰ της δείξω παρὰ μομίας! Ἐ τὴν ὀργὴν κατηρακμένε συνταγματάρχα, ἀνεφώνησε λακτίζων τὴν τριπλῆν θήκην».

— «Ὅχι, ἀνεφώνησεν ἡ Κλημεντίνη μετὰ διπλοσίας βίας καὶ παραφορᾶς. Μὴ τον καταρᾶται, κύριε Λέον. Πόσον ὑπέφερεν ὁ δυστυχής! Ἀ, ὁ ταλαίπωρος ἄνθρωπος!

Ἡ γηρκιὰ παρθένος ἐκάθητο κατηστηχυμένη. Δικαιολογοῦσα δὲ τὴν ἀνεψίαν της διεμαρτύρετο ὅτι οὐδέποτε ἐφάνη τοσοῦτον εὐαίσθητος. Ὁ δὲ κύριος καὶ ἡ κυρία Ρενάλτου οἵτινες εἶχον ἰδαῖ τὴν Κλημεντίναν κατὰ μικρὸν ἀναπτυσσομένην, ὁ κ. Μαρτοῦ ὅστις ἦτο ὁ τεκνικὸς αὐτῆς ἰατρός, ὁ ἀρχιτέκτων, ὁ συμβολαιογράφος, καὶ συντόμως εἶπεν, πάντας οἱ παρόντες ἐκάθηντο κατὰ πεπληγμένοι καὶ ἄκυδοι. Διότι ἡ Κλημεντίνη δὲν ἤτό τις αἰσθηματικὴ νεῆνις οὐδὲ ῥομαντικὴ, οὐδ' εἶχε τροφὴν ἢ νεότης αὐτῆς διὰ τῶν διηγημάτων τῆς Ἀννας Ράτδελφ, οὐδ' ἐπίστευσεν εἰς τὰ φαντάσματα, ἀλλὰ τὴν δεκάτην ὥραν τῆς νυκτὸς περιήρχετο ἀτάρχος τὴν οἰκίαν ἀνευ φωτός. Μῆνας δὲ τινὰς πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Λέοντος ἀποθανούσης τῆς μητρὸς της, δὲν ἠθέλησε νὰ συμμετάσχῃ ἄλλος τις τῆς θλιβεραῖς ἀπολαύσεως τοῦ νὰ παρηνυκτερεύσῃ παρὰ τὸν νεκρὸν προσευχομένη.

«Τοῦτο θέ μιν γαίην μάθημα. Ἀλλοτε ἂν μιν ἀρέτῃ, ὡς μένωμεν ἄγρουνοι πέρα τῆς δεκάτης ὥρας, τί λέγω! εἶπε τώρα μεσάνυκτα παρὰ τέταρτον. Ἔλα, κόρη μου, καὶ ὅταν πλαγιάσῃς, θὰ συνέλθῃς».

Ἡ Κλημεντίνη ὑπακούσασα εἰς τὴν θείαν της ἠγέρθη μετὰ συστολῆς, ἀλλ' ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ διαβῇ τὸν οὐδὸν τοῦ χημείου, ἐκάνηλθε πάλιν πλησίον τῆς θήκης τοῦ συνταγματάρχου καὶ μετὰ ἐπιμονῆς ἀνεξήγητου πολὺ μᾶλλον ἢ ἡ θλιψὴ της, ἀπῆτει νὰ ἐπανίδῃ τὸ πρόσωπον τοῦ συνταγματάρχου. Μάτην ἡ θεία της τὴν ἐπέπληττε. Εἰς οὐδὲν λογιζομένη τὰς παρατηρήσεις τῆς κυρίας Σαμπούκκου καὶ πάντων τῶν ἄλλων, ἀνοίγει τὴν θήκην καὶ γονυπατήσασα πρὸ τῆς μομίας τὴν φιλεῖ τὸ μέτωπον, παρρυθὺς δ' ἀνηγέρθη λέγουσα:

«Δύστηνε ἄνθρωπε! πῶς κρυώνει! Κύριε Λέον, ὑπόσχασαι ὅτι ἐὰν εἶνε νὰ κρὸς θέ τον θάψῃς εἰς γῶμα ἱερόν;

«Γεννηθήτω τὸ θέλημά σου, εἶπεν ὁ Λέων. Εἶχον σκοπὸν νὰ τὸν ἀποστείλω εἰς τὸ Ἀνθρωπολογικὸν Μουσεῖον, ἐάν μ' ἔδιδε τὴν ἄδειαν ὁ πατήρ. Ἀλλ' εἰζεύρεις ὅτι ἐδῶ ὁ λόγος σου δύο δὲν γίνεται».

Ὁ ἀποχωρισμὸς δὲν ἔγινε μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ ἡ συνάντησις φαιδρότητος. Ὁ κ. Ρενάλτος καὶ ὁ υἱὸς τοῦ προέπεμψαν τὴν Βιργινίαν καὶ τὴν ἀνεψιάν της μέχρι τῆς θύρας των, καὶ καθ' ὁδὸν συνήντησαν τὸν πελώριον συνταγματάρχην τῶν θωρακοφόρων, ὅστις ἐτίμα διὰ τῆς θεραπείας καὶ τῆς φιλοφροσύνης αὐτοῦ τὴν Κλημεντίναν. Ἡ νεῆνις ἔσφιγξε τρυφερῶς τὸν βραχίονα τοῦ μνηστῆρός της καὶ τῷ εἶπεν·

«Ὁ ἄνθρωπος αὗτος ποτὲ δὲν με βλέπει χωρὶς καὶ νὰ στενάξῃ. Καὶ τί στεναγμοί, Παναγία μου! Δύο στεναγμοὶ τοῦ εἶνε ἄριστοὶ νὰ κινήσουν ἱστοφόρον πλοῖον. Ὁμολόγησον ὅτι ἡ γενεὰ τῶν συνταγματάρχων τοῦ 1813 πολὺ διεφθάρη. Ποῦ τώρα πλέον συνταγματάρχαι ὡς τὸν ἀτυχῆ φίλον μας!»

Ὁ Λέων οὐδὲν ἀντεῖπεν εἰς τοὺς λόγους τῆς Κλημεντίνης. Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο ὁμῶς νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἔγινε φίλη μοῖρας, ἣν αὐτὸς ἠγόρασεν ἀντὶ πέντε μόνον καὶ εἴκοσι λουδοβικείων. Ἰνα δὲ τρέψῃ ἐπ' ἄλλο τὴν συνδιάλεξιν εἶπεν εἰς αὐτήν·

«Δὲν σ' ἔδειξα τὸ κάλλιστον πάντων ὕσων ἔφερα. Ἡ Α. Μ. ὁ αὐτοκράτωρ πασῶν τῶν Ῥωσιῶν μ' ἔδωκε δῶρον χρυσοῦν ἐσμαλτωμένον ἀστερίσκον ἐξηρημένον ἀπὸ ταινίας. Ἀγαπᾷς τὰς ταινίας διὰ τῶν ὑποίων κοσμοῦν τὴν κομμοδόχην;

— «ὦ, ναί, ἀπεκρίθη ἡ νεῆνις, τὴν ἐρυθρὰν ταινίαν τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς. Καλέ, παρετήρησες; Ὁ καυμένος ὁ συνταγματάρχης ἔχει ἀκόμη μικρὸν ῥάκος ταινίας ἐπὶ τῆς στολῆς του, ἀλλ' ὁ σταυρὸς δὲν ὑπάρχει πλέον. Οἱ καὶ οἱ Γερμανοὶ τοῦ τον ἐπῆραν ὅτε τον συνέλαβον!

«Πιθανόν», εἶπεν ὁ Λέων.

Ἐλθόντες πρὸ τῆς οἰκίας τῆς κυρίας Σαρπούκκου ἐδέησε νὰποχωρισθῶσι. Καὶ ἡ μὲν Κλημεντίνα ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Λέοντα, ὅστις θὰ προετίμα τὴν παρειάν, ὁ δὲ πατήρ καὶ ὁ υἱὸς ἐπαινῆσθον οἵκαδε συμπεπλεγμένους ἔχοντες τοὺς βραχίονας, βήματι βραδεῖ καὶ πλείστα ὅσα στοχαζόμενοι περὶ τῆς ἀλλοκότου συγκινήσεως τῆς Κλημεντίνης.

Ἡ κυρία Ρενάλτου ἀνέμενε τὸν υἱὸν της νὰ τὸν κοιμίσῃ· παλαιὸν καὶ συγκινητικὸν ἔθος, ὅπερ αἱ μητέρες δὲν ἀποβάλλουσιν εὐκόλως. Τῷ ἔδειξε δὲ τὰ κομψὰ δωμάτια ἐν οἷς ἔμελλε νὰ κατοικήσῃ μετὰ τῆς νέας γυναικὸς του· ἔκειντο δὲ ταῦτα ἄνωθεν τῆς αἰθούσης καὶ τοῦ χημεῖου τοῦ κ. Ρενάλτου.

«Ἐδῶ θὰ εἶσαι μὲ τὸ βασιλεῖ γενιά, εἶπε δεικνύουσα θάλαμὸν τινα ἀναπαυτικώτατον καὶ κομψότατον. Ὅλα τὰ ἐπιπλά εἶνε μαλακότατα καὶ χωρὶς γωνίας, ὥστε καὶ τυφλὸς εἰσπορεῖ νὰ περιπατήτῃ ἐδῶ χωρὶς νὰ φοβηθῇ νὰ κτυπήτῃ. Οὕτω πῶς ἐγὼ ἐννοῶ τὴν οἰκογενειακὴν εὐζωίαν. Πᾶσαι

καθέδρῳ νὰ εἶνε καὶ καλὸς φίλος. Καὶ νὰ μὲν ἐδαπανήθησαν εἰς τὸν σταλιν-
σινὸν τοῦτον πολλά, διότι προσεκλήθησαν ἐπίτηδες ἐκ Παρισίων οἱ ἀδελφοὶ
Πενόων, ἀλλ' ὅμως ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ καλοῦρῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ὥστε νὰ
μὴ τὸν κινῇ ὁ πειρασμὸς νὰ ἐξέρχεται.

Ἡ ματαικὴ αὕτη φλυαρία παρετάθη δύο ὅλας ὥρας, πολὺς δ', ἐννοεῖται,
λόγος ἐγένετο καὶ περὶ τῆς Κλημεντίνης. Ὁ Λέων ἐπανεῦρε τὴν νεάνιδος
πολὺ εὐμορφότεραν ἢ ὅσον τὴν ὠνειροπόλει, ἀλλὰ καὶ ὀλιγώτερον ἀγαπῶσαν.
«Ὁ Θεὸς γὰρ μ' ἐβράβη ψεύτη, εἶπε φουσὼν τὸ κηρίον, ἀλλὰ πολὺ φοβοῦμαι
μήπως ὁ κατήκτορ ἐκεῖνος συνταγματάρχης ἦλθε νὰ χωθῇ μεταξὺ ἐμοῦ καὶ
ἐκείνης».

Κ'

Ἐρωτικὰ καὶ ἄλλα τιτὰ ὄνειρα.

Ὁ Λέων ἐκ τῶν ἰδίων παθημάτων ἐδιδάχθη ὅτι δὲν ἀρκεῖ ἀγαθὴ συνείδη-
σις καὶ ἀναγκυτικὴ κλίνη πρὸς ἀπόλαυσιν ὕπνου. Ἦτο ἐξηπλωμένος ὡς συ-
βαρίτης, ἀθῶος ὡς ποιμὴν τῆς Ἀρκαδίας καὶ πρὸς τούτοις κεκμηκὼς ὡς
στρατιώτης διανύσας δύο σταθμούς. Ἀλλ' ὅμως δεινὴ ἀϋπνία τὸν κατέτρωγεν
ὅλην νύκτα. Μάτην ἐτρεφέτο ἐπὶ τῆς κλίνης θέλων τρόπον τινὰ νὰ ρίψῃ τὴν
φορτίον ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἕτερον ὄμω. Μόλις ἐκλείσε τὰ βλέφαρα ὅτε εἶδε
τὰς πρώτας ἀκτῖνας τῆς ἡοῦς ἀργυρούσας τὰ σχίσματα τῶν παραθύρων τοῦ
θαλάμου του.

Ἀπεκοιμήθη δὲ ἐνθυμούμενος τὴν Κλημεντίναν, ἥς τὴν ἀγαπητὴν μορφήν
δὲν ἐβράδυνε νὰ τῇ δείξῃ ὄνειρον εὐφρόσυνον. Τὴν εἶδ' ἐστολισμένην ὡς νύμ-
φην ἐν τῷ ναίματι τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐπαύλεως, στηριζομένην ἐπὶ τοῦ βρα-
χίονος τοῦ πατρὸς του φοροῦντος καὶ πτερνιστῆρας διὰ τὸ ἐπίσημον τῆς τε-
λετῆς. Τὸν κ. Πενάλλον καὶ τὴν Κλημεντίναν παρεκολούθει αὐτὸς ὁ Λέων
δίδων τὸν βραχίονα εἰς τὴν κ. Βιργινίαν Σαμπούκκου ἔχουσιν τὰ παράτημα
τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς. Ὁ γκαβρός ἐλθὼν πρὸ τῶν βαθμίδων τῆς Ἀγίας
Τραπέζης, εἶδεν ὅτι οἱ πόδες τοῦ πατρὸς του ἦσαν λεπτότατοι ὡς κάλαμοι,
ἐν ᾧ δ' ἔμελλε νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀπορίαν του, ὁ πατήρ του στραφεὶς τῇ εἶπεν·
«Οἱ πόδες μου εἶνε λεπτοὶ διότι εἶνε ἀποξηραμένοι, ἀλλὰ δὲν εἶνε ὅμως καὶ
δυστραυμένοι». Ἐν ᾧ δὲ ὁ κ. Πενάλλος ἔλεγε ταῦτα εἰς τὸν υἱὸν του, αἶ-
φνης τὸ πρόσωπόν του ἠλλαιώθη, οἱ χαρακτηρισμοὶ του μετεβλήθησαν, ἐφύησαν
μύττακες μέλανες καὶ ἐγένετο κατὰ πάντα ὁμοιότατος πρὸς τὸν συνταγμα-
τάρχην. Ἡ τελετὴ τοῦ γάμου ἤρξατο ἐκεῖ δὲ ἐνθὺς συνήθως ἵσταται ὁ χορὸς
τῶν ψαλτῶν ἵστατο πληθεὺς ζώων βραδυπέδων καὶ τροχοφόρων ἔχοντων μέ-
γας ἀνθρώπου καὶ ἐνδεδυμένων στολὴν ψαλτῶν. Ἐψάλλον δὲ μετὰ παρα-
φώνου βόμβου ὕμνον τινὰ τοῦ γερμανοῦ μουσουργοῦ Μάξερ, οὗ ἡ ἀρχὴ ἦτο
αὕτη:

Εἶνε παράλογος ὑπόθεσις
τὴ περὶ ζωτικῆς ἀρχῆς!

Ἡ τε ποίησις καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ ὕμνου τούτου ἐφάνησαν εἰς τὸν Λέοντα θαυμάσιαι, καὶ προσεπάθει νὰ τὰς διατηρήσῃ ἐν τῇ μνήμῃ του, ὅτε ὁ ἱερεὺς ἦλθε πρὸς αὐτὸν φέρων ἐπὶ ἀργυροῦ πινακίου δύο χρυσεὶ δακτυλίδια. Ὁ ἱερεὺς οὗτος ἦτο συνταγματάρχης τῶν θωρακοφόρων ἐν μεγάλῃ στολῇ, καὶ ὁ Λέων προσεπάθει νὰ ἐνθυμηθῇ ποῦ τὸν εἶχεν ἰδεῖ ἄλλοτε. Καὶ τῷ ὄντι τὸν εἶδε τὴν προτεραίαν πρὸ τῆς θύρας τῆς Κλημεντίνης. Ὁ θωρακοφόρος οὗτος ἱερεὺς ἐψιθύρισε: «Τὸ γένος τῶν συνταγματάρχων τοῦ 1813 διεφθάρη!», ἐστέναξε βαθέως καὶ ὁ ναῖσκος ὅστις αἰφνης μετεμορφώθη εἰς πολερικὸν πλότον παρεσύρθη ὑπὸ τῶν ὑδάτων μετὰ ταχύτητος δεκατεσσάρων κόμβων. Ὁ Λέων λαβὼν τὸ ἕτερον τῶν δακτυλιδίων ἔλαβε καὶ τὴν χεῖρα τῆς Κλημεντίνης, ἵνα περάσῃ τὸ δακτυλίδιον εἰς τὸν δάκτυλόν της· ἀλλὰ καὶ ἡ χεὶρ τῆς μνηστῆς τοῦ ἦτο ἀπεξηραμένη πλὴν τῶν ὀνύχων, οἵτινες ἦσαν ἔτι ζωηροὶ καὶ δρασεροί. Φοβηθεὶς ἠθέλησε νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἡ ἐκκλησία ἦτο ὅλη μεστὴ συνταγματάρχων πάσης ἡλικίας καὶ παντὸς ὅπλου. Τόσον δὲ πυκνὸν ἦτο τὸ πλῆθος, ὥστε μετ' ἀντηκούστων μόχθων μόλις κατώρθωσε νὰ το διασχίσῃ. Τέλος ἐξέρχεται τοῦ ναΐσκου, ἀλλ' αἰσθάνεται ὅτι τὸν ἀκολουθεῖ ἄνθρωπός τις θέλων νὰ τὸν καταφθάσῃ. Διπλασιάζει τὸ τάχος του ὁ Λέων, κύπτει καὶ τετραποδητὶ καλπάζει, χρεμετίζει, τὰ παρὰ τὴν ὁδὸν δένδρα φκίνονται μεθ' ὀρμῆς φεύγοντα ὀπισθέν του, καὶ τόσον τρέχει, ὥστε οἱ πόδες του δὲν πατοῦσι κατὰ γῆς. Ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς ἐπέρχεται κατὰ πόδας ὡς ἄνεμος, ἀκούεται ὁ κρότος τῶν βημάτων του, οἱ πτερνιστῆρές του ἀντηχοῦσι, καταφθάνει τὸν Λέοντα καὶ ἀρπάζας αὐτὸν ἀπὸ τῆς χαίτης ἀναπηδᾷ ἐπὶ τῆς ῥάχεώς του καὶ διὰ τῶν πτερνιστῆρων κατασπαράττει τὰς πλευράς του. Ὁ Λέων ἀνορθοῦται, ὁ δὲ ἵππεὺς κύψας εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ τῷ λέγει θωπεύων αὐτὸν διὰ τῆς μάστιγος: «Δὲν εἶμαι πολὺ βαρὺς, τριάκοντα μόνον λιτρῶν συνταγματάρχης!» Ὁ τάλας μνηστὴρ τῆς Κλημεντίνης καταβάλλει πάσας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις, πίπτει κατὰ γῆς καὶ μετ' αὐτοῦ καταπίπτει καὶ ὁ συνταγματάρχης καὶ πάραυτα ξιφουλκεῖ. Ὁ Λέων ἀνευ ἀναβολῆς προφυλάσσεται, πλήττει τὸν συνταγματάρχην καὶ πλήττεται ὑπ' αὐτοῦ καὶ τέλος αἰσθάνεται τὸ ξίφος τοῦ συνταγματάρχου εἰσδύον μέχρι τῆς κόπης εἰς τὴν καρδίαν του. Ἡ ψυχρότης τῆς λεπίδος ἀπλοῦται καὶ τέλος καταφύχει τὸν Λέοντα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ὁ δὲ συνταγματάρχης τῷ εἶπε μειδιῶν: «Τὸ ἐλαττήριον ἐθραύσθη καὶ τὸ ζῶφιον ἐψόφησεν». Ἐναποτίθησι δὲ τὸ σῶμα τοῦ Λέοντος ἐν θήκῃ καρυίνῃ λίαν στενῇ καὶ βραχείᾳ, ἐν ᾗ ὁ Λέων πανταχόθεν συνθλιβόμενος προσπαθεῖ νὰ λυτρωθῇ, σφραδάζει, ἀγωνιᾷ καὶ πνευστιῶν ἀφυπνίζεται ὑπὸ τοῦ καμάτου καταβεβλημένος καὶ σχεδὸν ἀποπνιγδόμενος ἐν τῷ μεταξὺ τῆς κλίνης καὶ τοῦ τοίχου κενῷ διαστήματι κατακείμενος. Μετὰ πόσης ὀρμῆς κατεπήδησαν ἀπὸ τῆς κλίνης καὶ μετὰ πόσης βίαις ἀνέφρε τὰ παράθυρα! «Ἐ-

γένετο φῶς καὶ εἶδεν ὅτι καλόν, ἡ ἀπετίναξεν τὰς ἀνχημνήσεις τοῦ ὄνειρου τοῦ ὡς κύνων βεβρεγμένος ἀποτινάσσει τὰς ῥανίδας τοῦ ὕδατος. Τὸ περίφθνον ἀγγλικὸν χρονόμετρον τῷ ἐδήλωσεν ὅτι ἦτο ὥρα ἐνάτη, δοχεῖον δὲ σοκολάττης ὑπὲρ ἡ γηραιά Γοθῶ τῷ προσήνεγκε, συνετέλεσεν ὀλίγον εἰς τὸ νὰ διευκρινήσῃ καὶ καθάρισα τὰς ἐννοίας του. Πραχωρῶν δὲ εἰς τὸν καλλωπισμὸν του ἐν ὁματίᾳ φωτεινοτάτῳ καὶ τερπνοτάτῳ καὶ ἐπιτηδειοτάτῳ συνήρχετο κατὰ μικρόν. Κτενίζων δὲ τὸ ξανθὸν του γένειον ἔλεγε·

«Καίτοι ἐπαχθέσταντα, ἀλλ' ὅμως ἦσαν λίαν εὐάρεστα ὅσα μοι συνέβησαν. Ἴδου εἶμαι ἐν τῇ πατρίδι μου, ἐν τῇ οἰκογενείᾳ μου καὶ ἐν οἰκίᾳ ἰδικῇ μου. Ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ μου ἔχουσι κάλλιστα καὶ ἐγὼ εἶμαι ἀκριβοτάτος κατὰ τὴν ὑγίειαν. Περιουσίαν ἔχομεν μετρίαν, ἀλλ' ὅμως καὶ εἰ ὀρέξεις μας εἶνε μέτρια καὶ οὐδέποτε θὰ στερηθῶμεν τὸ παρμικρόν. Οἱ φίλοι μ' ὑπεδέχθησαν χθὲς ἀνοικταῖς ἀγκάλαις καὶ ἐχθροὺς δὲν ἔχομεν. Ἡ ἀρατμωτάτη νεάνις τοῦ Φοντανεβλῶ συνκινεῖ νὰ γείνη σύζυγός μου, καὶ ἐάν θέλω δύναμαι νὰ τὴν νυμφευθῶ ἐντὸς τριῶν ἐβδομαδίων. Ἡ Κλημεντίνα δὲν μ' ὑπεδέχθη ὡς ξένον τινὰ πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Οἱ εὐμορφοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς μοὶ ἐμειδίωσαν χθὲς τρυφερώτεστα. Ἀλλ' ὅμως ἔκλυσεν ἔπειτα, καὶ τοῖτο μὲ λυπεῖ, ἐκ τούτου δὲ προήλθε καὶ τὸ ἐπαχθὲς τῆς νυκτὸς ταύτης ὄνειρον. Ἐκλυσεν· ἀλλὰ διατί; Διότι ἀδεξιότατα φερόμενος καὶ σκιότατα ἠθέλησα ὁ φίλος νὰ τὴν φιλοδώρήσω δι' ἐπιστημονικῆς διατριβῆς καὶ διὰ μορίας. Λοιπὸν θὰ θάψω τὴν μορίαν, θὰ διακόψω τὴν διατριβήν μου καὶ οὐδὲν πλέον θὰ διαπραξῇ τὴν εὐτυχίαν μας! Κατέβη δὲ εἰς τὸ ἰσόγειον ταρατίζων.

Ὁ κ. Ρενάλτος καὶ ἡ γυνὴ του κίπερ μὴ συνειθίζοντες νὰ κατακλίνωνται μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἐκοιμῶντο ἔτι. Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὸ χυμαῖον εἶδε κεκλεισμένην τὴν τριπλὴν τοῦ συνταγματάρχου θύκην καὶ ἐπὶ τοῦ καλύμματος αὐτῆς μικρὸν ξύλινον σταυρὸν μέλαν καὶ κλάδον ἡγιασμένον ἀποτεθέντα ἐκεῖ ὑπὸ τῆς γηραιᾶς θεραπείνης. Ταυτοχρόνως δὲ εἶδεν ὅτι ἡ Κλημεντίνα ἐν τῇ ταραχῇ τῆς ἐλητηρόνησε τὰ δῶρά της. Συλλέξας δ' αὐτὰ καὶ ἰδὼν τὸ ὥρολόγιόν του ἔκρινεν ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἀπρεπὲς ἐάν ἐπορεύετο ὀλίγον εἰς τῆς κυρίας Σαρπούκου. Καὶ ὄντως ἡ πεδοσφίξ αὕτη θεία ἐγειρομένη λίαν πρωτὸς ὡς ποιοῦσιν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, ἔλειπεν. ἦδη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἡ δὲ Κλημεντίνα κατεγίνετο κηπούουσα. Ἀπὸ δὲ ἰδοῦσα τὸν μνηστῆρά της ἔδραμε πρὸς αὐτὸν χωρὶς καὶ νὰ ἐνθουμηθῇ νὰ ῥίψῃ τὸ δίκρανον ὅπερ εἶχεν ἐνὰ χεῖρα, καὶ ἔτεινεν αὐτῷ χαριέστατα μειδιώσα τὰς ἀπαλὰς ῥοδόχρους παρειὰς της, ὀλίγον τι νοτεράς καὶ θερμάς ὑπὸ τῆς ἐργασίας καὶ ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.

«Δὲν ἐπειράχθῃς ἐναντίον μου;» τῷ εἶπε. Χθὲς ἐφάνην εἰς ἄκρον γελῶσα, καὶ ἡ θεία μ' ἔψαλε καὶ τί δὲν μ' ἔψαλε. Εἶδες; Ἐλητηρόνησα νὰ πάρω καὶ τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα πράγματα τὰ ὅποια μ' ἔφερες ἀπὸ τοῦ ἀγρίου. Δὲν πο ἔκαμα ὅμως ἀπὸ ἀδικοφροσύνης. Καὶ εὐτυχίαν μου θεωρῶ ὅτι δὲν ἔπαυσας ἐνθουμούμενός με ὅπως καὶ ἐγὼ πάντοτε. Δὲν ἦτο δύσκολον νὰ ἐπιβῶ σήμε-

ρον νά τε λάβω, ἀλλὰ ἐπίτηδες δὲν ἔστειλα, διότι ἡ καρδιά μου μ' ἔλεγεν ὅτι θὰ ἔλθῃς μόνος σου.

— Ἡ καρδιά σου μὲ γνωρίζει, ἀγαπητή μου Κλημεντίνα.

— Δυστυχία του, ἔστις δὲν γνωρίζει τὸν κτήτορά του.

— Πόσον εἶσαι καλὴ καὶ πόσον σ' ἀγαπῶ!

— Ὡ! καὶ ἐγώ, Λέον μου, σ' ἀγαπῶ.

Καὶ στηρίξασα τὸ δίκρανον ἐπὶ δένδρου ἤρπασε τὸν βραχίονα τοῦ μέλλοντος ἀνδρός της, λέγουσα:

«Ἐλ' ἀπ' ἐδῶ νά σε δείξω τί εὐμαρφοῦς ἔγεινεν ὁ κῆπός μας».

Ὁ Λέων ἐθαύμασεν ὅ τι ἐκαίνη ἐνόμιζεν ἄξιον θαυμασμοῦ. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι αὐτὴν καὶ μόνην ἔβλεπε. Τὸ ἄντρον τοῦ Πολυμήμου¹ καὶ τὸ τοῦ Κάκου θὰ τῷ ἐφαίνοντο τερπνότερα τῶν μαγικῶν κήπων τῆς Ἀρμίδος, ἐὰν ἡ ροδόχρους οἰκικὴ ἐσθὴς τῆς Κλημεντίνης διήρχετο διὰ τῶν φοβερῶν τούτων ἄντρων.

«Καὶ δὲν θὰ λυπηθῇς καταλείπουσα τὸ τερπνότερον τοῦτο ἡσυχαστήριον, εἰς καλλωπισμὸν τοῦ ὁποῖου τόσον ἐκοπίσας;

— Καὶ διατί; ἀπεκρίθη χωρὶς νὰ ἐρυθριάσῃ. Μήπως θὰ κατοικήσωμεν μακράν; Καὶ ἔπειτα μήπως δὲν θὰ ἐρχώμεθα ἐδῶ καθ' ἡμέραν;

Ὁ προσεχὴς οὗτος γάμος ἐθεωρεῖτο πρᾶγμα τοσαῦτον τετελεσμένον, ὥστε ὡς εἶδομεν, οὐδεὶς λόγος ἐγένετο χθὲς περὶ αὐτοῦ. Οὐδὲν δὲ ἄλλο ὑπελείπετο ἢ ἡ ἄδεια καὶ ὁ ὁρισμὸς τῆς ἡμέρας. Ἡ Κλημεντίνα, καρδίᾳ ἀπλῇ καὶ εὐλαβικῇ ἐλάλει ἐλευθέρως καὶ ἄνευ ἀτόπου αἰδοῦς περὶ πράγματος τοσαῦτον προσδοκώμενου καὶ φυσικοῦ καὶ εὐφροσύνου. Αὕτῃ εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὴν μητέρα τοῦ Λέοντος τὴν γνώμην της περὶ τῆς διευθετήσεως τῶν νέων δωματίων, αὕτῃ ἐμλέξασα τὰ προκαπετάσματα καὶ τοὺς λοιποὺς στολισμούς. Ὡστε οὐδόλως ἐδίστασε νὰ συσκέπτηται μετὰ τοῦ ἀνδρός της περὶ τῆς εὐκρέστου αὐτῶν συμβιώσεως, περὶ τῶν προπαρασκευῶν τῆς τελετῆς τῶν γάμων, περὶ τῶν ἐπισκέψεων, περὶ τῆς ὑποδοχῆς τῶν προσκεκλημένων, περὶ τοῦ χρόνου ὃν ἔπρεπε νὰ ὀρίσωσιν εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν μέριμναν τῶν οἰκιακῶν. Πρῶτα δὲ τὸν Λέοντα περὶ τί μᾶλλον ἐσκόπει νὰ ἀσχοληθῇ καὶ τίνας ὥρας προτίμα νὰ ἐργάζεται. Διότι τὸ ἐξαιρετικὸν τοῦτο καὶ φιλότιμον γυναικῆριον θὰ ἤρχοντο λαμβάνουσα ὄνομα ἀνδρός ἀκνηροῦ, καὶ δυστυχίαν της θὰ ἐθεώρει τὴν συμβίωσιν μετ' ἀνθρώπου ἀέργου. Προῦπέσχετο δὲ εἰς τὸν Λέοντα ὅτι θὰ σέβηται τὴν ἐργασίαν του ὡς ἱερὸν πρᾶγμα, χωρὶς βεβαίως καὶ αὕτῃ νὰ διατελῇ ἔχουσα τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας. Εὐθὺς δ' ἐξ ἀρχῆς θάναλάδῃ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ οἴκου ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς πενθερᾶς

¹ Τοῦ γνωστοῦ τούτου κάλλειπος Πολυμήμου τὸ ἄντρον ἦτο ἐν Σικελίᾳ, τὸ δὲ τοῦ γίγαντος Κάκου, υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ἐν τῷ Ἀδεντίνῳ λόφῳ, ἐνθα ἔπειτα ἐκτίσθη ἡ Ῥώμη. Ἡ δὲ Ἀρμὶς εἶνε μάλιστα τύπος καλλονῆς καὶ θελητήρων, πρόσωπον πλασθὲν ἐν τῇ Ἡλευθερωμένῃ Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ τοῦ Γάσσου.

της, ἥτις ἤδη ἠτοχάσασθαι τὸ δυσβάστακτον τῶν οἰκιακῶν ἔργων. Ἐπειτα δὲ μετ' οὗ πολὺ δὲν θὰ εἶχε νὰ γαλουχήσῃ τέκνα νὰ ἀναθρέψῃ καὶ νὰ διδάξῃ. Καὶ τῆς εὐγενοῦς ταύτης καὶ ἐπαρελοῦς ἡδονῆς αὐτὴ καὶ μόνη ἐπεθύμει νὰ ἀπολαύσῃ. Ἐμελλε δὲ νὰ ποταμίῃ τὰ τέκνα της εἰς τὸ σχολεῖον ἵνα ἐξ ἀπαλῶν ἀνύχων ἐθισθῶσιν εἰς τὸν ἐν κοινῇ βίον καὶ διδασχθῶσι τὰς ἀρχὰς τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἰσότητος, αἵτινες εἶνε τὸ θεμέλιον παντὸς καλοῦ καὶ χρηστοῦ ἀνθρώπου. Ὁ δὲ Λέων ἤκουε τὴν Κλημεντίναν λέγουσαν πάντα ταῦτα, οὐδόλως διακόπτων αὐτὴν οὐδ' ἀντιλέγων· διότι οἱ δύο οὗτοι νέοι ἀνατραφέντες ἵνα συμβιώσωσι, καὶ τὰ αὐτὰ διδασχθέντες, ἐθεώρουν τὰ πάντα μετὰ τῶν αὐτῶν ὀφθαλμῶν. Ἡ ἀγωγή πρὸ τοῦ ἔρωτος εἶχε δημιουργήσῃ τὴν ἡδεῖαν ταύτην ἁρμονίαν.

«Εἰζεῖρσις, εἶπεν ἡ Κλημεντίνη, ὅτι χθὲς ἐν ᾧ ἔμελλον νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν οἰκίαν σας ἠτοχάζομαι φοβεροὺς παλμούς.»

— Ἐὰν πιστεύῃς ὅτι ἡ καρδίκα μου ἔπαλλεν ὀλιγώτερον τῆς καρδίας σου...

— Ὡ, ἐγώ, δικρέει, ἐγὼ ἐφοβούμην.

— Καὶ ἐφοβεῖσθαι τί;

— Ἐφοβούμην μήπως δὲν σ' ἐπανεύρω ὁποῖόν σ' ἐπτοχαζόμην. Σκέφθητι ὅτι πρὸ τριῶν καὶ ἐπέκαινα ἐτῶν εἵπομεν τὸ χᾶρς. Ἐνθουμουμένη σε κάλλιστα καὶ βοηθουμένης τῆς φαντασίας μου καὶ ὑπὸ τῆς μνήμης, ἀνέπλεκτον ἄλλον τὸν Λέοντά μου. Ἀλλ' ἐὰν σὺ δὲν ἦσο ὅμοιος πρὸς τὸν ὑπ' ἐμοῦ ἀναπλασθέντα! Τί θὰ πεγινόμεν ἑνώπιον νέου τινὸς Λέοντος ἀγνώστου, ἐγὼ ἥτις εἶχον συνειθίσει νὰ γαπῶ τὸν ἄλλον τὸν παλαιόν;

— Φρίττω ἀκούων σε τοιαῦτα λέγουσαν. Ἀλλ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς χθὲς ἡ πρώτη μας συνάντησις μ' ἔδωκε θάρρος.

— Σιωπῇ, κύριε. Μὴ εἶπες πλέον τίποτε περὶ τῆς πρώτης συναντήσεώς μας, διότι θὰ μ' ἀναγκάσῃς καὶ πάλιν νὰ κοκκινίσω. Ἄς εἴπωμεν τίποτε περὶ τοῦ ταλαιπώρου συνταγματάρχου, χάριν τοῦ ὁποίου τόσον ἔκλυσα. Πῶς ἔχει σήμερον;

— Ἐλησμόνησα νὰ τον ἐρωτήσω, ἀλλ' ἐὰν ἐπιθυμῇς. . . .

— Περιττόν. Δύναται μόνον νὰ τῷ ἀναγγείλῃς ὅτι θὰ τον ἐπισκεφθῶ σήμερον. Πρέπει ἀφ' οὐκτως νὰ τον ἴδω ἡμέραν.

— Μοῦ κἀμνεῖς τὴν χάριν, ἀγαπητὴ μου, νὰ παραιτηθῇς τῆς ἀλλοκατίας σου ταύτης περιεργίας; Πρὸς τί νὰ ὑποβληθῇς πάλιν εἰς ἄλλας ὀχληρὰς συγκινήσεις.

— Ἀλλὰ δὲν το θέλω ἐγώ. Δὲν εἰζεῖρσις, Λέον μου, πόσον με ἐλκύει ὁ γέρον ἐκεῖνος.

— Διατί γέρον; Ἐκεῖνος φαίνεται ὡς ἄνθρωπος ἀποθανὼν μεταξὺ τῶν εἰκοσιπέντε καὶ τριάκοντα ἐτῶν.

— Ἀλλ' εἶσαι βέβαιος ὅτι τῷ ὄντι ἀπέθανε; Τὸν εἶπον γέροντα ἕνεκα τοῦ ἀνείρου τὸ ὁποῖον εἶδον.

— "Α, καὶ σὺ;

— Μάλιστα. Ἐνθυμῆσαι πόσον ἤμην τεταραγμένη ὅτε ἀνεχώρησα χθές, ἔπειτα μ' ἐπέπληξε καὶ ἡ Θεία, καὶ ἔπειτα ἤρχοντο εἰς τὸν νοῦν μου πράγματα φοβερά καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω τί. Τέλος ἡ ψυχὴ μου...

— Ψυχὴ μου!

— Καὶ ἐπειδὴ ἠθέλησα νὰ μὴ συλλογίζομαι πλέον τίποτε, κατεκλίθην ἀμέσως καὶ ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμοὺς τόσον δυνατά, ὥστε παρευθὺς μ' ἐπῆρεν ὁ ὕπνος. Ἀλλὰ νὰ σου καὶ βλέπω τὸν συνταγματάρχην. Ἦτο ἐξηπλωμένος ὅπως τὸν εἶδον χθές, ἀλλ' εἶχε τὴν κόμην μακράν καὶ λευκὴν καὶ μορφήν γλυκυτάτην καὶ σεβασμίαν. Μᾶς παρεκάλει δὲ νὰ τον θάψωμεν εἰς γῆν ἱερὰν καὶ σὺ καὶ ἐγὼ τὸν ἐπήραμεν καὶ τον ἐκομίσσαμεν εἰς τὸ Νεκροταφεῖον. Φθάσαντες πρὸ τοῦ τάφου τῆς μητρὸς μου, εἶδομεν ὅτι τὸ μάρμαρον δὲν ἦτο εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ἡ μήτηρ μου λευχειμονοῦσα ἐν τῷ βῆθει τοῦ τάφου ἔκειτο οὕτω πως, ὥστε ἔμενε θέσις κενὴ καὶ ἐφαίνετο ἀναμένουσα τὸν συνταγματάρχην. Ἀλλ' ὅσάκις ἐπεχειρήσαμεν νὰ τον καταβιβάσωμεν εἰς τὸν τάφον, ἡ θήκη του διέφευγε τῶν χειρῶν μας καὶ ἔμενε εἰς τὸν ἀέρα. Διέκρινα δὲ τοὺς χαρακτῆρας τοῦ ἀτυχοῦς γέροντος, διότι ἡ τριπλῇ θήκη του ἦτο διαφανὴς ὡς ἡ ἀλαβαστρίνη λυχνία, ἥτις κρέμαται ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τοῦ θαλάμου μου. Ἦτο δὲ περίλυπος καὶ ἀπὸ τοῦ τεθρυσμένου ὠτός του ἔρρεεν ἄφθονον αἷμα. Ἀλλ' αἶφνης ἡ θήκη διαφυγοῦσα τῶν χειρῶν μας ἐξαφανίζεται, ἀπέμεινε δὲ μόνος καὶ ἄνευ θήκης ὁ συνταγματάρχης ὠχρὸς ὡς ἄγαλμα καὶ μέγας ὡς ὑψηλὴ δρυς. Αἱ ἐπωμίδες του αἱ χρυσαῖαι ἠϋζήθησαν κατὰ μῆκος καὶ μετεσχηματίσθησαν εἰς πτέρυγας, ἑκαῖνος δὲ ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανὸν εὐλογῶν ἡμᾶς καὶ διὰ τῶν δύο χειρῶν του. Αἶφνης ἐξύπνησα μετὰ δακρύων ἀλλὰ δὲν διηγήθην τὸ ὄνειρον εἰς τὴν Θεῖαν διότι καὶ πάλιν ἤθελε μ' ἐπιπλήξει.

— Ἐμὲ μόνον πρέπει νὰ ἐπιπλήξῃ, ἀγαπητὴ μου Κλημεντίνε. Ἐγὼ πταίω ἐὰν ὁ γλυκὺς σου ὕπνος ἐταράχθῃ. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ τὰ πάντα διορθοῦνται. Εὐθὺς σήμερον θὰ προσπαθήσω νὰ εὕρω ὀριστικὸν τόπον πρὸς κατοικίαν τοῦ συνταγματάρχου.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

ΟΛΥΜΠΙΟΣ ΖΕΥΣ. — Συμφώνως πρὸς τι ἀνέκδοτον ὕπερ πολλάκις ἐπαναληφθὲν κατέστη γενικῶς πιστευτόν, ὁ Φειδίας, ποιῶν τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ Δία, ἐνεπνεύσθη ὑπὸ τῶν ἐξῆς διασήμεων στίχων τῆς Ἰλιάδος (I, 528).

ἢ καὶ κυανέρσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων,
ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἀνάκτος
κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον.

Τὴν παρεῖδοσιν δὲ ταύτην ἐκράτυνεν ἡ σύμπτωσις, καθ' ἣν αἱ σωζόμεναι